

מגילת רות

בתחלת, קציר שערים.

פרק ב': א ולנעמי מידע (מודע) לאישה, איש גבור חיל ממשפחת, אלימלך: ושמו, בעז. ב ותאמר רות המואביה אל-נעמי, אלכה-נא השדה ואלקטה בשבלים אחר, אשר אמצא-חן בעיניו; ותאמר לה, לכי בתי. ג ותלך ותבוא ותלקט בשדה, אחרי הקצרים; ויקר מקרה חלקת השדה לבעז, אשר ממשפחת אלימלך. ד והנה-בעז, בא מבית לחם, ויאמר לקוצרים, יהוה עמכם; ויאמרו לו, יברכך יהוה. ה ויאמר בעז לנעמי, הנצב על-הקוצרים: למי הנערה הזאת. ו ויען, הנער הנצב על-הקוצרים ויאמר: נערה מואביה היא, השבה עם-נעמי משדי מואב. ז ותאמר, אלקטה-נא ואספתי בעמרים, אחרי, הקוצרים; ותבוא ותעמוד, מאז הבקר ועד-עתה זה שבתה הבית, מעט. ח ויאמר בעז אל-רות הלוא שמעת בתי, אל-תלכי ללקט בשדה אחר, וגם לא תעבורי מזה; וכה תדבקין, עם-נעמתי. ט עיניך בשדה אשר-וקצרון, והלכת אחריהן הלוא צויתי את-הנערים, לבלתי נגעך; וצמת, והלכת אל-הכלים, ושתי, מאשר ישאבון הנערים. י ותפל, על-פניה, ותשתחו, ארצה; ותאמר אליו, מדוע מצאתי חן בעיניך להכירני ואנכי, נכריה. יא ויען בעז, ויאמר לה הנה הנה לי כל אשר-עשית את-חמותך, אחרי מות אישך; ותעזבי אבך ואמך, וארץ מולדתך, ותלכי, אל-עם אשר לא-ידעת תמול שלשום. יב ישלם יהוה, פעלך; ותהי משפחתך שלמה, מעם יהוה אלהי ישראל, אשר-באת, לחסות תחת-כנפיו. יג ותאמר אמצא-חן בעיניך אדני, כי נחמתני, וכי דברת, על-לב שפחתך; ואנכי לא אהיה, כאחת שפחתך. יד ויאמר לה בעז לעת האכל, גשי חלם ואכלת מן-הלחם, וטבלת פתך, בחמין; ותשב, מצד הקצרים, ויצבט-לה קלי, ותאכל ותשבע ותתר. טו ותקם, ללקט; ויצו בעז את-נעמיו לאמר, גם בין העמרים תלקט ולא תכלימוה. טז וגם של-תשלו לה, מן-הצבתיים; ועזבתם ולקטת, ולא תגערו-בה. יז ותלקט בשדה, עד-הערב; ותחבט את אשר-לקטה, ויהי באיפה שערים. יח ותשא ותבוא העיר, ותרא חמותה את אשר-לקטה; ותצא, ותתן-לה, את אשר-הותרה, משבעה. יט ותאמר לה חמותה איפה לקטת היום, ואנה עשית יחי מכיכך, ברוך; ותגד לחמותה, את

פרק א': א ויהי, בימי שפט השפטים, ויהי רעב, בארץ; וילך איש מבית לחם יהודה, לגור בשדי מואב הוא ואשתו, ושני בנים. ב ושם האיש אלימלך ושם אשתו נעמי ושם שני-בניו מחלון וכליון, אפרתים מבית לחם, יהודה; ויבאו שדי-מואב, ויהיו-שם. ג וימת אלימלך, איש נעמי; ותשאר היא, ושני בניה. ד וישאו לחם, נשים מאביות שם האחת ערפה, ושם השנית רות; וישבו שם, בעשר שנים. ה וימתו גם-שניהם, מחלון וכליון; ותשאר, האשה, משני ילדיה, ומואישת. ו ותקם היא וכלתיה, ותשב משדי מואב: כי שמעה, בשדה מואב כי-פקד יהוה את-עמו, לתת לחם לחם. ז ותצא, מן-המקום אשר היתה-שמה, ושתי כלותיה, עמה; ותלכנה בדרך, לשוב אל-ארץ יהודה. ח ותאמר נעמי, לשתי כלתיה, לכנה שבה, אשה לבית אמה; יעשה (ועש) יהוה עמכם חסד, כאשר עשיתם עם-המתים ועמדי. ט יתן יהוה, לכם, ומצאן מנוחה, אשה בית אישה; ותשק להן, ותשאנה קולן ותבכינה. י ותאמרנה-לה: כי-אתך נשוב, לעמך. יא ותאמר נעמי שבה בנותי, למה תלכנה עמי: העוד-לי בנים במעי, והיו לכם לאנשים. יב שבה בנותי לכן, כי זנתי מהיות לאיש: כי אמרתי, יש-לי תקוה גם הייתי הלילה לאיש, וגם ילדתי בנים. יג חלהן תשברנה, עד אשר יגדלו, חלהן תעננה, לבלתי היות לאיש; אל בנותי, כי-מר-לי מאד מכם כי-יצאה בי, יד-יהוה. יד ותשנה קולן, ותבכינה עוד; ותשק ערפה לחמותה, ורות דבקה בה. טו ותאמר, הנה שבה יבמתך, אל-עמה, ואל-אלהיה; שובי אחרי יבמתך. טז ותאמר רות אל-תפגעי-בי, לעזובך לשוב מאחרוך: כי אל-אשר תלכי אלך, ובאשר תליני אליו עמך עמי, ואלהיך אלהי. יז באשר תמותי אמות, ושם אקבר; כה יעשה יהוה לי, וכה יוסיף כי חמות, יפריד ביני ובינך. יח ותרא, כי-מתאמצת היא ללכת אתה; ותחדל, לדבר אליה. יט ותלכנה שתיהם, עד-בואנה בית לחם; ויהי, בבואנה בית לחם, ותהם כל-העיר עליהן; ותאמרנה הזאת נעמי. כ ותאמר אליהן, אל-תקראנה לי נעמי: קראן לי מרא, כי-המר שדי לי מאד. כא אני מלאה חלכתי, וריקם השיבני יהוה; למה תקראנה לי, נעמי, ויהוה ענה בי, ושדי הרע לי. כב ותשב נעמי, ורות המואביה כלתה עמה, השבה, משדי מואב; והמה, באו בית לחם,

פרק ד': א ובעז עלה השער, וישב שם, והנה הגאל עבר אשר דבר-בעז, ויאמר סורה שבה-פה פלני אלמני; ויסר, וישב. ב וישק עשרה אנשים, מוקני העיר ויאמר שבו-פה; וישבו. ג ויאמר לגאל, חלקת השדה, אשר לאחינו לאלימלך: מכרה נעמי, השבה משדה מואב. ד ואני אמרתי אנלה אונך לאמר, קנה נגד הישבים ונגד זקני עמי אם-תגאל גאל, ואם-לא יגאל הגידה לי ואדע (ואדעה) כי אין וולתך לגאל ואנכי אחריך; ויאמר, אנכי אגאל. ה ויאמר בעז, ביום-קנותך השדה מיד נעמי, ומאת רות המואביה אשת-המות, קניתי (קניתי) להקים שם-המות, על-נחלתו. ו ויאמר הגאל, לא אוכל לגאל- (לגאל-) לי פן-אשחית, את-נחלתי; גאל-לך אתה את-גאלתי, כי לא-אוכל לגאל. ז וזאת לפנים בישראל על-הגאלה ועל-התמורה, לקים כל-דבר, שלף איש נעלו, ונתן לרעהו; וזאת התעודה, בישראל. ח ויאמר הגאל לבעז, קנה-לך; וישלף, נעלו. ט ויאמר בעז לזקנים וכל-העם, עדים אתם היום, כי קניתי את-כל-אשר לאלימלך, ואת כל-אשר לכליון ומחלון מיד, נעמי. י וגם את-רות המואביה אשת מחלון קניתי לי לאשה, להקים שם-המות על-נחלתו, ולא-יכרת שם-המות מעם אחיו, ומשער מקומו: עדים אתם, היום. יא ויאמרו כל-העם אשר-בשער, והזקנים עדים; ויתן יהוה את-האשה הבאה אל-ביתך, ברחל וכלאה אשר בנו שתיים את-בית ישראל, ועשה-חיל באפרתה, וקרא-שם בבית לחם. יב והיה ביתך בבית פרץ, אשר-ילדה תמר ליהודה מן-הזרע, אשר יתן יהוה לך, מן-הנערה הזאת. יג וישק בעז את-רות ותהי-לו לאשה, ויבא אליה; ויתן יהוה לה חריון, ותלד בן. יד ותאמרנה הנשים, אל-נעמי, ברוך יהוה, אשר לא השבית לך גאל היום; ויקרא שמו, בישראל. טו והיה לך למשיב נפש, ולכלכל את-שיבתך; כי כלתך אשר-אהבתך, ולדתו, אשר-היא מוכה לך, משבעה בנים. טז ותקח נעמי את-הילד ותשתהו בחיקה, ותהי-לו לאמנת. יז ותקראנה לו השכנות שם לאמר, ילד-בן לנעמי ותקראנה שמו עובד, הוא אבי-ישי אבי דוד. (פ)

יח ואלה תולדות פרץ, פרץ הוליד את-הצרון. יט והצרון הוליד את-רם, ורם הוליד את-עמינדב. כ ועמינדב הוליד את-נחשון, ונחשון הוליד את-שלמה. כא ושלמון הוליד את-בעז, ובעז הוליד את-עובד. כב ועבד הוליד את-ישי, וישי הוליד את-דוד. (ש)

אשר-עשתה עמו, ותאמר שם האיש אשר עשיתי עמו היום, בעז. ב ותאמר נעמי לכלתה, ברוך הוא ליהוה, אשר לא-עזב חסדו, את-החיים ואת-המתים; ותאמר לה נעמי, קרוב לנו האיש מגאלנו, הוא. כא ותאמר, רות המואביה; גם כי-אמר אלי, עם-הנערים אשר-לי תדבקין, עד אם-כלו, את כל-הקציר אשר-לי. כב ותאמר נעמי, אל-רות כלתה; טוב בתי, כי תצאי עם-נערותי, ולא יפגעו-בך, בשדה אחר. כג ותדבק בנערות בעז, לקט עד-כלות קציר-השערים, וקציר החטים; ותשב, את-חמותה.

פרק ג': א ותאמר לה, נעמי חמותה; בתי, הלא אכש-לך מנוח אשר ייטב-לך. ב ועתה, הלא בעז מדעתנו, אשר היית, את-נערותי; הנה-הוא, וזה את-גרן השערים הלילה. ג ורחצת וסבת, ושמית שמלתך (שמלתך) עליך וירדתי (וירדת) הגרן; אל-תודעי לאיש, עד בלתו לאכל ולשתות. ד והי בשכבו, וידעת את-המקום אשר ישכב-שם, ובאת וגלית מרגלתי, ושכבתי (ושכבת); והוא יגיד לך, את אשר תעשין. ה ותאמר, אליה: כל אשר-תאמרי (אלי), אעשה. ו ותרד, הגרן; ותעש, ככל אשר-צותה חמותה. ז ויאכל בעז וישת, וייטב לבו, ויבא, לשכב בקצה הערמה; ותבא כלט, ותגל מרגלתו ותשכב. ח והי בחצי הלילה, ויחרד האיש וילפת; והנה אשה, שכבת מרגלתו. ט ויאמר, מי-את; ותאמר, אנכי רות אמתך, ופרשת כנפך על-אמתך, כי גאל אתה. י ויאמר, ברוכה את ליהוה בתי היטבת חסדך האחרון, מן-הראשון: לבלתי-לכת, אחרי הכוזרים אם-דל, ואם-עשיר. יא ועתה, בתי אל-תיראי, כל אשר-תאמרי, אעשה-לך: כי יודע כל-שער עמי, כי אשת חיל את. יב ועתה כי אמנם, כי אם גאל אנכי; וגם יש גאל, קרוב ממני. יג ליני הלילה, והיה בבקר אם-יגאלך טוב יגאל, ואם-לא יחפץ לגאלך וגאלתיך אנכי, חי-יהוה; שכבי, עד-הבקר. יד ותשכב מרגלותו, עד-הבקר, ותקם, בטרם (בטרם) יכיר איש את-רעהו; ויאמר, אל-יודע, כי-באה האשה, הגרן. טו ויאמר, הכי המטפחת אשר-עליך ואחוזי-בה ותאחז בה; וימד שש-שערים וישת עליה, ויבא העיר. טז ותבוא, אל-חמותה, ותאמר, מי-את בתי; ותגד-לה את כל-אשר עשה-לה, האיש. יז ותאמר, שש-השערים האלה נתן לי: כי אמר (אלי), אל-תבואי ריקם אל-חמותך. יח ותאמר, שבי בתי, עד אשר תדעין, איך יפל דבר: כי לא ישקט האיש, כי-אם-כלה הדבר היום.